

„Казаха ми, Адаме, че си ималъ голѣма челядь. Искамъ да ти дойда на гости, да видя децата и ги благословя“.

Дѣдо Адамъ се зарадвалъ и побързалъ да се върне въ кѣщи. Посрещнала го баба Ева. Той ѝ казалъ радостно:

— Ево, утре стани по-рано, измий децата и ги премѣни. Господъ ще ни дойде на гости, иска да види децата и ги благослови.

Сутринята Ева станала рано и започнала да мие децата и да ги реши. Разтворила шарени ракли и започнала да ги облича въ нови премѣни. Но голѣма била челядята на Адама. Едвамъ до обѣдъ баба Ева успѣла да измие и премѣни половината отъ децата... А дѣдо Господъ се задалъ. Ева се сбъркала. Прибрала набързо въ една одая премѣненитѣ деца, а на другитѣ рекла:

— Бѣгайте, бѣгайте, кждето ви видятъ очитѣ!

Но после ѝ дожалѣло и като отворила вратата на избата, наблъскала ги вжтре. Но всичкитѣ не могли да се побератъ. Тогава тя скрила останалитѣ въ яхѣра и по тавана на кѣщата.

Дѣдо Господъ пристигналъ. Домакинитѣ го посрещнали и нагостили. Когато си тръгналъ, той казалъ да повикатъ децата, да ги види и даде на всѣкому благословията и кѣсмета.

Ева наредила предъ Господа премѣненитѣ деца. Дѣдо Господъ ги помилвалъ и почналъ подредъ да ги благославя:

— Ти ще станешъ царъ, ти — царица! Ти ще станешъ — боляринъ, ти — болярка! Ти — хаджия, ти сѣдия, ти — чорбаджия! Ти такъвъ, ти онакъвъ!... Изредилъ всички съ хубави благословии.

